

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 9/05-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. januára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť ATEX-O, a. s., so sídlom Kubranská cesta 623, Trenčín, zastúpenej advokátom JUDr. J. P., so sídlom Č., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 S 215/03 z 30. apríla 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť ATEX-O, a. s., odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. októbra 2004 doručená sťažnosť ATEX-O, a. s., so sídlom Kubranská cesta 623, Trenčín (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom JUDr. J. P., so sídlom Č., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 S 215/03 z 30. apríla 2004.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom z 15. októbra 2003 domáhal, aby krajský súd v konaní podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) rozhodol o povinnosti správneho orgánu (Správy katastra Čadca) obnoviť pôvodný stav

zápisu vlastníckeho práva alebo alternatívne o povinnosti správneho orgánu konať a rozhodnúť o návrhu na povolenie vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech navrhovateľa.

Krajský súd uznesením sp. zn. 10 S 215/03 z 30. apríla 2004 návrh sťažovateľa zamietol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil neodôvodnenosťou návrhu. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že *„nemôže rozhodovať v konaní o nečinnosť správneho orgánu na návrh navrhovateľa o tom, kto má byť vlastníkom predmetných nehnuteľností a kto má byť zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník“*, a poukázal na to, že sťažovateľ *„má možnosť domáhať sa svojich práv cez iné právne inštitúty v zmysle príslušných právnych predpisov“*.

Podľa názoru sťažovateľa je zdôvodnenie zamietnutia *„nedôvodné a arbitrárne, lebo sa rovná bezdôvodnému odmietnutiu prejednávania a rozhodnutia o návrhu“*. Nedôvodnosť rozhodnutia je podľa sťažovateľa v tom, *„že o návrhu na vyslovenie povinnosti orgánu verejnej správy konať a rozhodnúť rozhoduje podľa § 250t Občianskeho súdneho poriadku ...súd a preto súd nemá právo návrh zamietnuť z dôvodu, že si má sťažovateľ uplatňovať právo proti nečinnosti orgánu verejnej správy inde, ale má o ňom rozhodnúť. Z takéhoto zdôvodnenia vyplýva aj záver, že súd na prejednanie takéhoto návrhu nie je príslušný a potom nemal návrh zamietnuť, ale mal konanie zastaviť. Naopak, ak súd o návrhu rozhodol tým, že návrh zamietol mal návrh aj prejednať, a nie iba zdôvodniť, že o ňom nemôže rozhodnúť“*. Arbitrárnosť rozhodnutia vidí sťažovateľ v tom, že *„súd sa nezaoberal návrhom, ktorým sa sťažovateľ domáhal vyslovenia povinnosti orgánu verejnej správy rozhodnúť o návrhu o povolenie vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech navrhovateľa pod č. V 1945/98 z hľadiska jeho dôvodnosti, toho čoho sa návrhom domáha, či správny orgán koná nezákonne ak je nečinný, ale návrh zamietol iba s tým, že sa nemôže rozhodovať v konaní o nečinnosť správneho orgánu o návrhu sťažovateľa a že má sťažovateľ možnosť uplatniť si právo inak.“*

Sťažovateľ vyslovuje v sťažnosti právny názor, podľa ktorého uznesením sp. zn. 10 S 215/03 z 30. apríla 2004 krajský súd porušil jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže v dôsledku neho *„trvá stav nečinnosti orgánu verejnej správy, ktorým je*

sťažovateľ ukrátený na svojich právach“. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti rozhodol nasledovne:

„Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 10 S 215/03 zo dňa 30. 4. 2004 porušil základné právo sťažovateľa podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Zrušuje uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 S 215/03 zo dňa 30. 4. 2004 a vracia mu vec, aby o nej konal a rozhodol.

Krajský súd v Žiline je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania.“.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva

alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa vychádzal ústavný súd zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrálne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ uplatnil na krajskom súde žalobu podľa § 250t OSP proti odporcovi Správe katastra Čadca.

Podľa § 250t OSP „Fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť“. Podľa § 250t ods. 3 OSP „Súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.“.

Ústavný súd preskúmal uznesenie krajského súdu sp. zn. 10 S 215/03 z 30. apríla 2004, v ktorého odôvodnení sa okrem iného uvádza:

„V danom prípade nie je dôvodné, pokiaľ navrhovateľ, resp. jeho právny zástupca poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline 10 S 3/02 zo dňa 28. 3. 2003 a od tohto rozhodnutia odvodzuje oprávnenosť svojich tvrdení o nečinnosti správneho orgánu. V danom prípade ušlo však pozornosti navrhovateľa, že medzičasom v období pred rozhodnutím Krajského súdu v Žiline 10 S 3/02 odporca dňa 23. 11. 2000 vykonal záznam na základe ktorého nehnuteľnosti zapísal na pôvodný list vlastníctva v prospech Prutex Čadca a. s. a to na základe žiadosti Správcu konkurznej podstaty Prutex Čadca, a. s., keď Správe katastra Čadca predložil dohody o odstúpení kúpnych zmlúv. Ako vyplýva zo spisového materiálu, tieto dohody o odstúpení od kúpnych zmlúv uzavreli medzi sebou konatelia Prutex Čadca a. s. a Prutex Plus s. r. o. Čadca.

To znamená, že od podania protestu okresného prokurátora v Čadci č. Pd 5005/2000 zo dňa 4. 2. 2000 došlo medzičasom ku zmene skutkového i právneho stavu a Správa katastra v Čadci na základe dohôd o odstúpení od kúpnych zmlúv zapísala na list vlastníctva nového vlastníka na príslušné nehnuteľnosti. I keď sa jednalo o zápis vlastníckeho práva na základe záznamu, nemôže krajský súd zasahovať do ukončeného záznamového konania a navyiac nemôže rozhodovať v konaní o nečinnosť správneho orgánu na návrh navrhovateľa o tom, kto má byť vlastníkom predmetných nehnuteľností a kto má byť zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník.

Pokiaľ navrhovateľ tvrdí, že on nebol účastníkom dohody o odstúpení od kúpnych zmlúv a nevyplývajú navrhovateľovi z tejto dohody žiadne práva, alebo povinnosti, v takomto prípade sa nemôže navrhovateľ domáhať svojich práv, pokiaľ tvrdí, že boli uvedeným postupom porušené, cez inštitút konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy (§ 250t O. s. p.) ale má možnosť domáhať sa svojich práv cez iné právne inštitúty v zmysle príslušných právnych predpisov.

Z uvedených dôvodov krajský súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. “.

Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd dospel k záveru o nedôvodnosti návrhu na základe právneho názoru, podľa ktorého sa navrhovateľ nemôže „... domáhať svojich práv, pokiaľ tvrdí, že boli uvedeným postupom porušené, cez inštitút konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy (§ 250t O. s. p.), ale má možnosť domáhať sa svojich práv cez iné právne inštitúty v zmysle príslušných právnych predpisov. “.

Ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ sa nemohol domáhať v rámci konania o nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t OSP toho, aby Správa katastra Čadca obnovila pôvodný stav zápisu vlastníckeho práva, ani rozhodnutia o uložení povinnosti správneho orgánu konať a rozhodnúť povolení vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v jeho prospech; ak mal v úmysle namietat' nezákonnosť záznamu v katastri, túto mohol namietat' v inom type konania pred všeobecným súdom.

Občiansky súdny poriadok v rámci piatej časti „Správne súdnictvo“ rozlišuje viaceré samostatných typov (druhov) konaní (druhá až piata hlava). Každé z týchto konaní je koncipované ako samostatné konanie, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania (konaní) pred všeobecným súdom na základe jeho vlastného rozhodnutia. Keďže z obsahu návrhu (žaloby) vyplýva, že navrhovateľ (sťažovateľ) podal návrh podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy“, nemohol krajský súd konať a rozhodovať inak ako podľa § 250t OSP, t. j. ak dospel v tomto konaní k záveru, že návrh je nedôvodný, nemohol konanie zastaviť, ale v súlade s § 250t ods. 3 OSP ho mal zamietnuť. Takýto postup zodpovedá čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorého štátne orgány, a teda aj všeobecné súdy, môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Na tomto právnom základe ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou konštatoval, že uplatňovanie zákona v súdnom konaní a postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv (I. ÚS 8/96), a dospel k záveru, že postup krajského súdu v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi upravujúcimi konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy (§ 250t OSP) nemožno považovať za porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Namietané rozhodnutie krajského súdu bolo podľa názoru ústavného súdu riadne odôvodnené, dokonca obsahovalo poučenie pre sťažovateľa, aby sa ochrany svojich práv dožadoval na všeobecnom súde prostredníctvom iných právnych inštitútov; nemožno ho

považovať ani za svojvoľné alebo arbitrálne. Nesúhlas sťažovateľa s rozhodnutím (ktoré je predmetom konania o sťažnosti pred ústavným súdom) v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu neznamena samo osebe porušenie základného práva sťažovateľa.

Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2005